

“L'important és no enganyar el lector en un tant per cent molt elevat”

Joan Esculies (Manresa, 1976), premi Ciutat d'Elx de narrativa i premi Mercè Rodoreda de contes, publica a les Edicions de 1984 l'aplec de relats *Contes bàrbars*.

—El que dóna unitat a l'aplec seria que hi elaboreu un catàleg de barbaritats quotidianes i actuals?

—Hi ha un punt en comú perquè efectivament parla de l'actualitat i perquè proven de parlar d'aquells bàrbars entesos com a immigrants o persones que ens són desconegudes. Però en cap cas és un intent de tipificar barbaritats.

—En el darrer no apareix cap immigrant.

—No necessàriament n'hi ha a tots els contes. El bàrbar es refereix tant a immigrants com als que són estranys.

—L'autor manté el mateix punt de vista, la mateixa visió, de la societat que descriu, però cada conte té la seva estructura, potser perquè les trames són ben diverses.

—Hi ha una visió comuna en presentar la realitat al màxim de despullada possible. I d'aquesta manera el lector pot treure les seves pròpies conclusions de la realitat que se li presenta, que per mi és una realitat bàrbara, i per això el títol.

—Una diferència acusada entre cada relat és que la distància que estableix el narrador amb els personatges és variada. En alguns casos, els personatges són seguits de ben a la vora i en altres, des de fora.

—Sí. Hi ha contes que et demanen aprofundir en un personatge i d'altres són una història més coral, com la primera, que comença amb un personatge però després n'apareixen d'altres i tots tenen el seu paper.

—Aquí sembla que el protagonista hagi de ser la dona sud-americana que s'ha casat a Catalunya, perquè ocupa les primeres pàgines, i de forma intensa, i després el conte dirigeix la seva atenció cap a la família del marit manresà, fins i tot cap a la història de la família.

—Perquè m'interessava, d'una banda, contraposar la realitat de la família de nissaga manresana amb l'actitud de la noia equatoriana i també l'assistenta peruana. És a dir, contraposar dues immigrants amb la família manresana i, alhora, contraposar-les entre elles. Una intenta prosperar per la via

TINA BAGUÉ

Joan Esculies publica el recull de narracions *Contes bàrbars*, a les Edicions de 1984.

ràpida i l'altra va més a poc a poc, si bé s'arriba a plantejar si no és millor anar més de pressa perquè allò no la portarà enlloc.

—Un dels trets del recull és el realisme local. Quan situeu l'acció a Manresa, parleu de Manresa, Quan parleu de Mollet, de Mollet. Igualment, de Tolosa de Llenguadoc i de Londres.

—L'important és no enganyar el lector en un tant per cent molt elevat. Només parlo de llocs que conec de primera mà, per poder parlar-ne amb una certa propietat.

—El darrer conte és molt ambiciós. No parleu d'una barbaritat concreta o anecdòtica, sinó de la crisi d'una dona, aparentment no causada per cap fet exterior. La dona es despulla davant del mirall, físicament i metafòricament, i es replanteja tota la seva relació amb la vida.

—Sí. Explica una mica la societat actual, el fet que avui podem abastar molts somnis que abans

eren impensables. Quan en el temps dels nostres avis era impossible, per a una gran majoria, ser propietari d'un pis o poder viatjar arreu del món, aquests somnis no causaven frustracions. A la dona del conte molts dels seus somnis se li fan realitat, però ella és com un pou sense fons de desig i no en té mai prou. Segons quines coses són o semblen massa fàcils d'aconseguir.

—És l'altra cara de la moneda de la dona gran deixada. Aquesta troba un marit que li millora la vida.

—La insatisfacció prové de veure que tenir el que vol no l'acaba de satisfer. En canvi, la seva primera parella era feliç sense desitjar res més del que tenia.

—Algun conte sembla construït a partir d'una anècdota, com la del caçador de meteorits marroquí que espera parlar per telèfon amb un americà que li ha donat el número, però que desconeix que no podrà perquè l'han enganyat.

—No. Vaig conèixer un caçador de meteorits marroquí i vaig imaginar-me com seria la seva relació amb un caçador americà. El detall de la trucada és un recurs que et permet que el lector segueixi fins al final. El que m'interessa explicar són els personatges i la relació d'un marroquí amb un estranger.

Lluís Bonada